

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

ประเทศไทยได้มีนโยบายการพัฒนาประเทศด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากการบรรจุการท่องเที่ยวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ที่มุ่งเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยส่งเสริมบทบาทของเอกชน องค์กรท้องถิ่น และประชาชน ในการมีส่วนร่วมการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาธุรกิจ บริการ ใช้มาตรการจูงใจให้เกิดการลงทุนอย่างเป็นระบบ รวมถึงการสนับสนุนบทบาทการลงทุนของเอกชนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหาร

จากนโยบายดังกล่าว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดทำ แผนแม่บทอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2544 – 2553 เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่จะเพิ่มขึ้น 16.02 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2548 และ 22.46 ล้านคนในปี พ.ศ. 2553 (คอร์ด แพลนนิ่ง แอนด์ ดีเวลลอปเม้นท์, 2547)ซึ่งแผนแม่บทดังกล่าวมุ่งเน้น ให้ประเทศไทยสามารถเป็นผู้นำทางการท่องเที่ยวในภูมิภาค เอเชียอย่างต่อเนื่อง โดยส่งเสริมให้มีการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว ออกสู่ภูมิภาค รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวให้ทันสมัยเพื่อรองรับการ แข่งขันจากการเปิดเสรีทางการค้า และนโยบายดังกล่าวข้างต้น ได้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนา จังหวัดเชียงราย 5 ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ซึ่งมีแนวความคิดในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการ พาณิชยกรรม ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มิตรภาพ โดยพัฒนาระบบการ ขนส่งทั้งทางบก รถไฟ ทางอากาศ ทางน้ำ และท่าเรือ ควบคู่กันไป (จังหวัดเชียงราย, 2548)

การพำนักนาน (Long Stay) เป็นการท่องเที่ยวหนึ่งที่กำลังได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล เนื่องจากเป็นการเพิ่มระยะเวลาและจำนวนเงินในการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดรายได้แก่ คนในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น ซึ่งชาวต่างประเทศที่น่าจะเป็นกลุ่มเป้าหมาย คือชาวญี่ปุ่น เนื่องจากรัฐบาล ญี่ปุ่นได้กำหนดนโยบายในปี พ.ศ. 2530 ให้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างประเทศ เพื่อลดแรง กดดันจากการได้เปรียบดุลการค้า เป็นผลให้การขยายตัวของนักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างก้าวกระโดด อีกทั้งยังได้รณรงค์ให้ประชาชนทำงานน้อยลง ชาวญี่ปุ่นจึงมีเวลาว่างมากขึ้น ค่าครองชีพใน ประเทศญี่ปุ่นสูงมาก การไปท่องเที่ยวหรือพำนักในประเทศที่มีค่าครองชีพต่ำกว่าจะทำให้สามารถ ใช้ชีวิตได้อย่างสบาย การเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศถือเป็นการย้ายถิ่นโดยสมัครใจ เป็นการ ปรับตัวทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม เพื่อทำให้สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนดีขึ้น โดยถิ่นที่อยู่

ใหม่จะมีส่วนดึงดูดให้เข้าไปอยู่อาศัย จากสถิติปีพ.ศ.2544 พบว่าชาวญี่ปุ่นเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศถึง 17.8 ล้านคน ในจำนวนนี้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย 1.17 ล้านคน (สถาบันให้คำปรึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545) และเดินทางมายังจังหวัดเชียงรายจำนวน 14,110 คน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2549) ซึ่งถือว่ามีโอกาสขยายตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้อีกมาก ดังนั้นการทำธุรกิจที่พิกจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจอย่างมากในการลงทุน เพราะจังหวัดเชียงรายมีศักยภาพที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวพำนักรานได้ เนื่องจากอากาศดี มีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติ และค่าครองชีพต่ำ แต่ในจังหวัดเชียงรายยังไม่มีผู้ประกอบการธุรกิจที่พักแบบพำนักราน ทั้งที่มีศักยภาพ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนธุรกิจที่พักแบบพำนักรานสำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงราย เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ในการลงทุนว่ามีโอกาสมากน้อยเพียงใด และนอกจากนั้นยังเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนธุรกิจที่พักแบบพำนักราน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ในจังหวัดเชียงราย

นิยามศัพท์

ความเป็นไปได้ หมายถึง การศึกษาถึงความเป็นไปได้ในการทำธุรกิจที่พักแบบพำนักราน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น

พำนักราน (Long Stay) หมายถึง การพักผ่อนระยะเวลานานในต่างประเทศ ซึ่งไม่ใช่การอพยพย้ายถิ่น หรือไปมีถิ่นฐานที่ถาวรในต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายที่จะทำกิจกรรมเพื่อการพักผ่อน และมีที่พักเพื่ออยู่อาศัยในชีวิตประจำวัน

นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น หมายถึง ชาวญี่ปุ่นที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังจังหวัดเชียงราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยว

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นไปได้ในการทำธุรกิจที่พักแบบพำนักราน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ในจังหวัดเชียงราย
2. เพื่อให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงได้